

Nr 139.

Av herr **Lindberg** i Umeå, om återbetalning till Emanuel Persson, Gunnarn, av viss del av utav honom för inköpt virkespost erlagd köpeskilling.

I en hos Kungl. Maj:t gjord ansökning av den 7 juni 1926 anhöll Emanuel Persson, Gunnarn, Stensele socken, Västerbottens län, att till honom måtte återbetalas ett belopp av 10,037 kronor 77 öre av den köpeskilling Persson erlagt för avverkad del av en utav honom under år 1920 från kronoparken Gunnarn inom Mellersta Stensele revir inköpt virkespost. Häröver hade domänstyrelsen, med bifogande av yttranden av vederbörande skogsstatstjänstemän samt övriga ärendet tillhörande handlingar, den 28 februari 1928 avgivit infortrat utlåtande, varvid styrelsen tillika, jämlikt remiss den 1 oktober 1927, haft att taga i övervägande en av Persson till jordbruksdepartementet ingiven, den 27 september 1927 dagtecknad skrift i ärendet. Sedan Persson till jordbruksdepartementet inkommit med en ytterligare skrift i ärendet av den 9 mars 1928, hade, till följd av särskilda remisser, utlåtanden i ärendet avgivits den 31 mars 1928 av länsstyrelsen i Västerbottens län, som överlämnat yttrande av vederbörande landsfiskal med därvid fogad uppgift rörande sökandens ekonomiska ställning ävensom en till länsstyrelsen ingiven skrift från sökanden, den 8 maj 1928 av domänstyrelsen ånyo och den 22 oktober 1928 av statskontoret.

Den 14 december 1928 resolverade Kungl. Maj:t, att ifrågavarande ansökning icke skulle till någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd föranleda.

Då Persson anser, att detta Kungl. Maj:ts beslut är obilligt, har han önskat, att hans sak måtte komma under riksdagens prövning och anför beträffande sakens innebörd följande:

»Hösten 1920 å virkesauktion i Umeå inför länsstyrelsen kom jag att köpa en virkespost om 13,576 träd belägen å kronoparken Gunnarn inom Stensele mellersta revir under förlitande på att de uppgifter jag erhållit om virkesposten voro riktiga. Ifrågavarande virkespost stod angiven i länskungörelserna under 3. 2. 1918 och hållande 13,576 träd, varav 231 voro vindfällena samt dessutom 5 vrakträd. Enligt uppgift från vederbörande kronojägare skulle posten innehålla 3,334 kbm friskt virke. Som kronojägarens uppgift var stämplad med den stämpel, som han begagnade som kronojägare, tog jag den för absolut tillförlitlig. På grund härav kom jag obetänksamt nog att bjuda ett pris av 2 kronor 50 öre per träd, och som jag var försedd med borgen blev mitt anbud antaget. Då jag sedan erhöll hyggesbeviset från revirförvaltaren erfor jag hur dåraktigt jag handlat. Hyggesbeviset utvisar 8,860 råa träd och 4,716 torra. Med

hopp om att ändå kunna klara denna affär genom att förlora all arbetskostnad begynte jag avverkningen, som snart nog visade, att det ej skulle gå, då all torrskog var så gott som värdelös. Även en annan svårighet tillkom: bolagen ville ej köpa något virke på grund av den hastigt inträffade krisen å virkesmarknaden. Ett enda bolag förklarade sig villigt att köpa det avverkade virket mot villkor att bolaget fick ett års anstånd med betalningen samt att priset blev efter 240 procent ökning å gällande prisnota för timmer samt 23 öre kbf för tallprops och 30 öre kbf för granprops, efter att före priset ha varit i det dubbla, dock med avdrag av flottnings- och amorteringsavgifter, som för det året uppgick till 13.96 öre per kbf. Vid prisräkningen av det sålunda avverkade virket har jägmästare Estberg enligt egen uppgift räknat efter 1920 års förslagspris, men vid samtal med överjägmästare A. Sylvén i Umeå om denna sak erfor jag, att det icke stämde med kronans förslagspriser för det året. Och rättvisligen borde väl priset av jägmästaren beräknats efter det pris, som gällde vid försäljningen av det avverkade virket med avdrag av flottnings- och amorteringsavgifter samt avverkningskostnader. Resultatet hade då blivit detsamma som det blev för mig.

Då jag genom särskild handling avsåg mig all rätt till virkesposten vid ingivandet av ansökan om återgång av virkesköpet skedde det därför att exekutiva åtgärder voro vidtagna för indrivande av oguldna 25,000 kronor av mig. Därför då jag fick meddelande om att virkesköpet skulle få återgå, skrev jag under återgångskontraktet, trots att jag fann det hårt. Jag gjorde visserligen invändning men hade intet annat val. Den 17 november 1923 försåldes till Dynäs aktiebolag vad som genom återgångskontraktet återgått till kronan, 10,906 träd, för 6,038 kronor 6 öre.

1923 skrevs återgångskontraktet, varvid jag fick förbinda mig att betala, utom förut erlagda 8,940 kronor, som erlagts på grund av domänstyrelsens villkor under anståndstiden, ytterligare 6,123 kronor. Då härtill kommer, att jag även enligt domänstyrelsens villkor till K. B. erlagt ränta med 295 kronor 7 öre, blir hela summan, som jag fått erlægga för av mig avverkade träd, 1,555 friska och 1,115 torra, 15,358 kronor 7 öre. De avverkade träden inbringade cirka 6,400 kronor, varifrån avverkningskostnaden skall avdragas med 4,830 kronor, nettobehållningen blir sålunda 1,570 kronor.

Genom särskilda framställningar till domänstyrelsen har jag återfått 3,750 kronor, som uttagits i form av skadestånd, ingående i förut nämnd summa.

Överjägmästaren A. Sylvén i Umeå, som väl kände till denna sak, tillstyrkte i två särskilda yttranden, att jag skulle få tillbaka 6,000 kronor. Länsstyrelsen i Umeå har ock tillstyrkt 3,955 kronor. Domänstyrelsen har under visst villkor tillstyrkt samma belopp som länsstyrelsen. Vederbörande jägmästare har i skilda yttranden tillstyrkt återbäring utan angivande av belopp. 1928 yttrade en hög herre i jordbruksdepartementet

vid mitt besök där: 'Undra på att mannen vill ha igen sina pengar som han fått lägga ut utan att ha fått någon valuta för'.

Jag begär icke ett enda öre av statsmedel men begär att återfå vad jag genom olyckliga omständigheter fått upplåna och erlægga utan att få någon valuta därför eller ett belopp av 10,038 kronor.»

Till komplettering av vad Persson sålunda anfört för klarläggande av frågans innebörd återges här ett inom domänstyrelsen den 29 juni 1926 uppgjort »P. M. angående Emanuel Perssons, Gunnarn, virkesköp»:

»Försålt vid 1920 års virkesauktion post nr 3 från Mellersta Stensele revir 13,576 stycken träd för ett belopp av 33,940 kronor att betalas till länsstyrelsen i Västerbottens län den 20 augusti 1921. Jämlikt Kungl. domänstyrelsens skrivelse K: 2156, 2313 den 26 september 1921 har anstånd med erläggande av 30,000 kronor medgivits till den 1 juli 1922 under villkor att köparen omedelbart inbetalade 3,940 kronor. Den 29 oktober 1921 inbetaltes 3,940 kronor. Jämlikt Kungl. styrelsens skrivelse K: 1137 den 30 juni 1922 har ytterligare anstånd medgivits med 25,000 kronor till den 15 september 1922, under villkor att köparen omedelbart inbetalade 5,000 kronor. Den 18 juli 1922 inbetalades 5,000 kronor. Jämlikt Kungl. styrelsens skrivelse K: 1137, 2301/1922 den 15 januari 1923 har Kungl. styrelsen medgivit återgång av köpet under villkor att Persson senast den 15 februari 1923 inbetalade dels 2,373 kronor utgörande *resterande likvid för redan avverkade träd*, dels ett skadestånd av 3,750 kronor utgörande 15 procent av den resterande köpeskillingen, 25,000 kronor.

I enlighet härmed erlades den 12 februari 1923 2,373 och 3,750 kronor.

Resterande 22,627 kronor avskrevos i Västerbottens läns räkenskaper i februari 1923.

Jämlikt Kungl. styrelsens skrivelse K: 3329 den 22 december 1924 har Kungl. styrelsen bifallit en anhållan om återbekommande av viss del av köpeskillingen på så sätt, att länsstyrelsen bemyndigats att till Persson återbetala det skadestånd 3,750 kronor, som han jämlikt Kungl. styrelsens beslut den 15 januari 1923 ålagts erlægga.

3,750 kronor återbetalade till köparen i januari 1925.»

I övrigt hänvisas till de i jordbruksdepartementet befintliga, ifråga- varande ärende berörande akterna, i vilka finnas intyg som bestyrka de av Persson lämnade uppgifterna och all i andra hänseenden erforderlig utredning.

Då Emanuel Persson enligt min åsikt anfört synnerligen goda skäl för sitt krav, hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta uppdraga åt domänstyrelsen att till Emanuel Persson, Gunnarn, utbetala 10,038 kronor eller eventuellt det mindre belopp, riksdagen kan finna lämpligt fixera.

Stockholm den 20 januari 1934.

Elof Lindberg,

